

Diversió a les places

Alleida, les places públiques han sigut un orgue de gats. A cada remodelació, el veïnat s'ha sentit agredit, estèticament i funcional. Va passar en 1982 amb la plaça Sant Joan quan l'alcalde Siurana confiava a l'arquitecte basc Peña Ganchegui repetir el model Parc Espanya Industrial barceloní. Ni amb fôrceps va colar. Tres quarts del mateix, trenta anys després, amb la plaça Ricard Vinyes, quan el paer en cap Ros la deixà a mans de l'italiana Benedetta Tagliabue, qui s'ho va passar teta dissenyant un laberint a costelles del pobre pianista Vinyes. Doncs bé, un altre músic, Pau Casals, també està amenaçat per un urbanisme *fashion*. Igual el col·loquen a la cresta de la Creu dels Tres Tombs en el reciclatge de la seva resclosa plaça... Com sigui, però, que ja som en temps nadalencs, caldrà ser bona gent. Per tant, em ve de gust reconèixer que

la Pista de Gel al mig de la plaça Sant Joan és com un *remake* del Central Park hollywoodià, alhora que una multicultural metàfora del nostre futur immediat. I que el Carrusel 1953 instal·lat a la plaça Ricard Vinyes, insufla vida familiar al caos fet laberint: cavalls de totes mides (fins cavallets de mar!) ensinistrats en dos pisos, góndoles més o menys disneyianes, olles

*Si per mi fos,
deixaria emplaçats
tot l'any el Carrusel
i la Pista de Gel*

pivotants, músiques, campanes i llums. Vaja, si per mi fos, senyores i senyors comerciants i polítics, afavoriria que el Carrusel *retro* i la Pista *in* s'incrustessin al mobiliari urbà, *in saecula saeculorum*, humanitzant, divertint, unes places dures, antipàtiques.